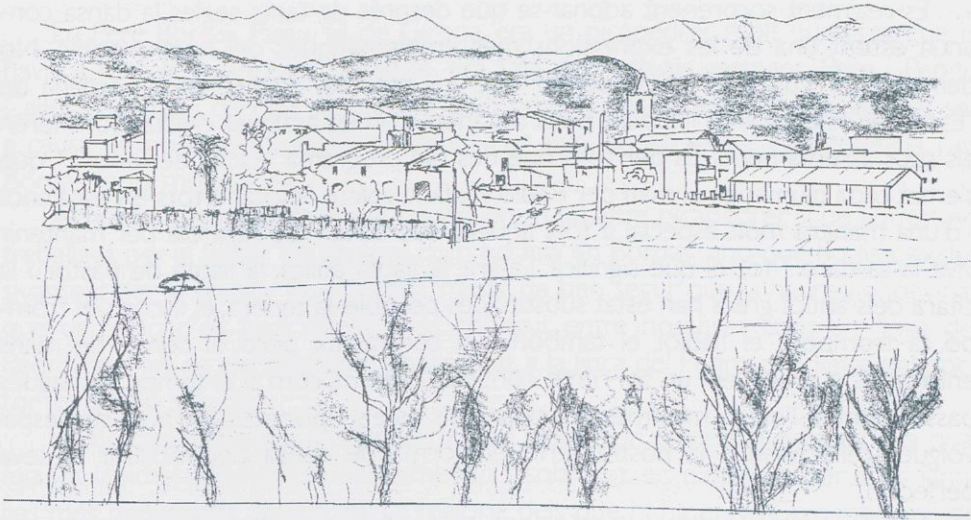

Des de Vilafant

LA DANSA DEL NOU MÓN

És l'Empordà una vasta i antiquíssima comarca dotada d'una bellesa torbadora, on les tonalitats verdes, ocre i rogenques, i els relleus suaus i delicats de l'interior contrasten amb el blau brillant del Mediterrani i les formes esquerpes i abruptes de la Costa Brava, sota la mirada amable i vigilant de les Alberes.

Justament per la tresquera de les aigües marines, aquest bell país va ser accessible a les civilitzacions gregues i romanes que arribaren al Golf de Roses, on decidiren desembarcar; i escampar-hi la seva cultura, potser ajudats per la força de la tramuntana. El llegat que ens deixaren fou realment important, i és en aquest punt, on la sospita es fa present... van ser aquests pobles els qui sembraren la primera llavor de la dansa catalana?

De tots és ben conegut que l'estructura actual de la sardana té una història relativament recent, però on cal buscar les arrels més profundes i els sentiments més ancestrals?

Per als grecs l'expressió rítmica tenia una gran importància tant en la religió, com en l'educació, com en la vida. Música, poesia i dansa s'agrupaven sota una sola paraula: *mousiké*, que vol dir, l'art de les Muses. Conèixer l'art de la dansa era quelcom imprescindible.

Són nombrosos –però malgrat tot, no definitivament concloents– els testimoniatges literaris i arqueològics procedents d'aquestes antigues civilitzacions, que